

Przepisy ogólne.

§ 31. Należności biegłych i świadków pokrywane być winny przez stronę, na której wniosek zostali oni wezwani według norm obowiązujących przy postępowaniu w sądach okręgowych, należności zaś biegłych i świadków, wzywanych z inicjatywy powiatowych komitetów nadawczych, oraz komisji odwoławczych obciążają Skarb Państwa.

§ 32. Prawomocne orzeczenie powiatowego komitetu nadawczego, względnie orzeczenie komisji odwoławczej opatrzone przez przewodniczącego powiatowego komitetu nadawczego klauzulą prawomocności, stanowi tytuł prawny do przepisania tytułu własności na rzecz Skarbu Państwa. W tym celu przewodniczący zaprojektuje odpowiedni wpis do ksiąg hipotecznych dla nieruchomości hipotecznych, względnie spowoduje wywołanie hipoteki nieruchomości niehipotekowanych. Uregulowanie tytułu własności majątków, przejętych na rzecz Państwa przez powiatowy komitet nadawczy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, należy do kompetencji organów Ministra Reform Rolnych.

§ 33. Równocześnie przewodniczący osobiście lub przez wyznaczonego jednego z członków powiatowego komitetu nadawczego w obecności przedstawiciela miejscowej władzy administracyjnej, 2 świadków, reprezentanta dotychczasowego zarządu tych ziem, względnie właściciela lub jego prawnego zastępcy, obejmie protokółarnie ziemie w posiadanie Państwa. Niestawienie się wymienionych osób mimo należytego ich zawiadomienia (§ 26) nie wstrzymuje postępowania. Protokół objęcia winien zawierać nazwę miejscowości, dzień, miesiąc i rok jego sporządzenia, nazwisko osób obecnych oraz wzywanych tudzież dokładne określenie obejmowanego mienia i winien być podpisany przez wszystkich obecnych. Protokół objęcia winien być zatwierdzony przez powiatowy komitet nadawczy na najbliższym posiedzeniu i podpisany przez wszystkich obecnych członków komitetu i przez przewodniczącego.

§ 34. Po przejęciu ziemi na własność Państwa powiatowy komitet nadawczy ustali orzeczeniem w porozumieniu z właściwym okręgowym zarządem lasów państwowych, które z przejętych obszarów leśnych nie mogą być użyte na cele parcelacji i osadnictwa i przekaże je właściwym zarządom lasów państwowych. Ziemie wyłączone na wniosek zainteresowanych władz, oraz zakłady przemysłowe, wody i nieużytki oddane będą w zarząd właściwym władzom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Pozostałe ziemie po dokładnym określeniu ich obszaru i granic przeznaczy powiatowy komitet nadawczy na cele osadnictwa wojskowego i reformy rolnej stosownie do ogólnego planu ustalonego przez Ministerstwo Reform Rolnych. Ziemie, przeznaczone na cele reformy rolnej, winny być niezwłocznie przekazane właściwym urzędem ziemskim.

§ 35. Zarządzanie dobrami przejętymi na własność Państwa na podstawie orzeczeń powiatowych komitetów nadawczych od chwili ich objęcia w faktyczne posiadanie Państwa (§ 33) aż do czasu przekazania ich właściwym władzom (§ 34) względnie

oddania w posiadanie wyznaczonym przez powiatowy komitet nadawczy osadnikom — należy do komisarza ziemskiego.

§ 36. W majątkach przejmowanych w całości stosunki służbowe służby folwarcznej i oficjalistów ulegną rozwiązaniu z zachowaniem obowiązujących przepisów w przedmiocie rozwiązania umów najmu.

§ 37. Sprawy, wszczęte a niezakończone prawomocnym orzeczeniem powiatowego komitetu nadawczego, względnie orzeczeniem komisji odwoławczej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, winny być zakończone zgodnie z tem rozporządzeniem.

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie tracą moc prawną wszelkie rozporządzenia, przepisy i instrukcje, wydane w przedmiotach unormowanych niniejszem rozporządzeniem, a w szczególności rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 27, poz. 157), z dnia 22 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 420) i z dnia 21 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 239).

Minister Reform Rolnych: *Z. Ludkiewicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

181.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 lutego 1924 r.

o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od przedsiębiorstw wędrownych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na mocy art. 1, 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty odnoszące się do podatku od przedsiębiorstw wędrownych wyrażone w markach niemieckich w ustawie pruskiej z 3 lipca 1876 (Zb. ust. pr., str. 247) przelicza się na franki złote według przeciętnej: 1 frank = 0,80 mkn.

W szczególności przelicza się:

- 1) w części pierwszej § 9 kwotę 48 mkn. na kwotę 60 franków złotych;
 - w ustępie 1 § 9 kwoty 36, 24, 18, 12 i 6 mkn. na kwoty 45, 30, 22, 15 i 7 franków złotych;
 - w ustępie 2 § 9 kwoty 72, 96 albo 144 mkn. na kwoty 90, 120 albo 180 franków złotych;
 - w części trzeciej lit. a. § 9 kwotę 6 mkn. na kwotę 7 franków złotych;
 - w części trzeciej lit. b. § 9 kwoty 12 i 6 mkn. na kwoty 15 i 7 franków złotych;
 - w części ostatniej § 9 kwotę 24 mkn. na kwotę 30 franków złotych;

2) w § 20 kwotę 48 mkn. na kwotę 60 franków złotych;

3) w § 24 i 25 kwotę — od 1 do 30 mkn. na kwotę — od 1 do 37 franków złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

182.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 lutego 1924 r.

o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od składów wędrownych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na mocy art. 1, 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty, odnoszące się do podatku od składów wędrownych wyrażone w markach niemieckich w ustawie pruskiej z dnia 27 lutego 1880 (Zb. ust. pr., str. 174), przelicza się na franki złote według przeciętnej: 1 frank = 0,80 mkn.

W szczególności przelicza się:

1) w § 4 kwoty 50, 40 i 30 mkn. na kwoty 62, 50 i 37 franków złotych;

2) w § 9 kwotę do 30 mkn. na kwotę do 37 franków złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

183.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości

z dnia 15 lutego 1924 r.

w przedmiocie uchylenia rozporządzenia z dnia 3 września 1918 r. (Nr. 323 austr. Dz. u. p.) o państwowym zezwoleniu na tworzenie i podwyższanie kapitału zakładowego spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i na podwyższanie kapitału podstawowego spółek akcyjnych i spółek komandytowych na akcje.

Na podstawie § 5 ustawy z dnia 24 lipca 1917 (№ 307 austr. Dz. u. p.) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie austr. Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw

Wewnętrznych i Sprawiedliwości, z dnia 3 września 1918 w sprawie państwowego zezwolenia na tworzenie i podwyższanie kapitału zakładowego spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i na podwyższanie kapitału podstawowego spółek akcyjnych i spółek komandytowych na akcje (№ 323 Dz. u. p.).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze b. zaboru austriackiego.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

184.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 23 lutego 1924 r.

o zmianach i uzupełnieniach taryfy towarowej polskich kolei żelaznych.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministrowi Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie pasażerów, bagażu i towarów, oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. W części II Taryfy towarowej polskich kolei żelaznych „Postanowienia taryfowe” (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 136, poz. 1134) wprowadza się zmiany i uzupełnienia następujące:

P. 15 otrzymuje brzmienie następujące:

„ 15. Za przesyłki całowagonowe—oprócz przewozu towarów, wyszczególnionych w p. 16—przewoźne oblicza się za wagę rzeczywistą przesyłki, najmniej jednak albo za 10.000 kg. według odpowiedniej klasy wagonowej rubryka b), albo za 15.000 kg., względnie przy ładowności wagonu mniejszej niż 15.000 kg. — za ładowność wagonu, według odpowiedniej klasy wagonowej rubryka c), zależnie od tego, które obliczenie da opłatę mniejszą. W tych wypadkach, kiedy nadawca zażądał na piśmie podstawienia wagonu określonej ładowności, przewoźne oblicza się za wagę rzeczywistą, najmniej za ładowność podstawionego stosownie do żądania wagonu”.

W p. 17 w ust. e) wstawia się na początku pozycję „meble gięte nierozebrane”; w tymże p. 17 w ust. i) (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 8, poz. 84) dodaje się zdanie: „oprócz parafiny, wazeliny i wosku ziemnego”.

W p. 18 w ust. a) skreśla się w wierszu trzecim słowa „w ostatnim wypadku”.

W p. 30 po słowach „Jeżeli towary” wstawia się zdanie „wyszczególnione w p. 26”, a w końcu tegoż p. 30 dodaje się zdanie: „Wyjątek stanowią przesyłki węgla kamiennego i brunatnego, koksu, brykietów, oraz mialu węglowego i koksowego, za przewóz których w wagonach krytych dopłaty się nie pobiera”.

W p. 65 w wierszu ostatnim liczbę „2000” zmienia się na „1000”.